

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อเรื่องที่ศึกษาไว้ดังนี้

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความต้องการในการสอนภาษาอังกฤษ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

2.1.1 หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 (กรมวิชาการ, 2539)

หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 นั้นได้มีการกำหนดโครงสร้างหลักสูตรโดยมีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษระดับต้น (Beginner Level) จำแนกได้ 3 ระดับดังนี้

- 1) ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level) กำหนดให้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 และในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตลอดปีการศึกษา
- 2) ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy Level) กำหนดให้เรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตลอดปีการศึกษา
- 3) ภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานตอนต้น (Beginner Level) ประกอบด้วยภาษาอังกฤษหลัก 1-4 กำหนดให้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตลอดปีการศึกษา

การกำหนดอัตราเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-4 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 6 คาบ (120 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนทีละน้อยแต่กระจายไปตลอดสัปดาห์ สำหรับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 15 คาบ (300 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนทุกวัน ซึ่งจะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษในระดับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น เป็นระดับเตรียมความพร้อม ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากเพราะเป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับชั้นต่อไป ส่วนอัตราเวลาเรียนใน 1 สัปดาห์นั้นใช้เวลาในการเรียนไม่น้อยกว่า 6 คาบต่อสัปดาห์ ซึ่งถือว่าเป็นอัตราเวลาเรียนที่ครูผู้สอนจะต้องควบคุมและเตรียมการจัดกิจกรรมเพียงพอกับเวลา นอกจากนี้ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ยังได้จัดเนื้อหาสำหรับระดับชั้นนี้ไว้ดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ, 2539)

1.The noun phrase

1.1 Head Noun : Countable,Plural

1.2 Pronouns : Subject Pronouns,Objective Pronouns, Demonstrative

1.3 Premodification : Determiners,Numbers,Premodifiers

2.Verbs

2.1 Modal Auxiliaries

2.2 Tenses : Present Simple

3. Verb Patterns

3.1 Subject+Be

3.2 There+Be

3.3 Subject+vi

3.4 Subject+vt

2.1.2 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความพร้อมในการเรียนภาษา

ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องเรียนรู้ ไม่ใช่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติเหมือนกับความเจริญเติบโตของร่างกายมนุษย์ ซึ่งพัฒนาขึ้นตามลำดับ แต่ต้องอาศัยความเจริญและความพร้อมของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงในร่างกาย เช่น ลิ้นคอ ลิ้นไก่ เพดาน ฟัน ปุ่มเหงือก ริมฝีปาก เป็นส่วนประกอบความพร้อมทางร่างกายเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ภาษา เด็กที่มีอวัยวะในการออกเสียงหรือมีอวัยวะรับฟังที่ไม่สมประกอบจะทำให้การเรียนภาษาล่าช้ากว่าปกติ และตามปกติเด็กจะเรียนรู้ภาษาของตนและสามารถพูดได้เป็นถ้อยคำ ตั้งแต่อายุ 1-6 ปี ซึ่งจะเป็นช่วงอายุที่ใช้ภาษาได้เจริญรวดเร็วกว่าระยะใดในชีวิต (Scheid-Schonbein, 1982)

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2525) สรุปว่า การเรียนภาษาต่างประเทศจะเริ่มเมื่อใดก็ได้ ถ้าผู้เรียนมีความสนใจเอาใจใส่และมีความพร้อม แต่องค์ประกอบทางด้านจิตวิทยาที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาต่างประเทศก็มีหลายประการที่ต้องพิจารณา เป็นต้นว่า ด้านตัวนักเรียนเอง เช่น อายุ เวลา ความต้องการ แรงจูงใจ ด้านความพร้อมเกี่ยวกับสถานการณ์แวดล้อมและด้านเกี่ยวกับครูผู้สอน

อรุณี วิริยะจิตรา (2532) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาแรกนั้นจะเกิดขึ้นโดยธรรมชาติกับเด็กทุกคน หากเด็กคนนั้นไม่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือทางสมองและเด็กสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างได้ แต่การเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นไม่ได้เกิดขึ้นง่ายด้ายกับเด็กทุกคนเหมือนการเรียนรู้ภาษาแรก ถึงแม้ว่าในบางครั้งจะมีช่วงเวลาการเรียนรู้มากกว่าคนอื่น ๆ และจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมเหมือนกัน ทั้งนี้ เป็นเพราะมีปัจจัยหลาย ๆ อย่าง ที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง เช่น อายุ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในทางวิชาการว่า คนอายุน้อยสามารถเรียนภาษาได้ดีกว่าคนอายุมาก นอกจากนี้ บุคลิกของแต่ละคนก็มีส่วนในการเรียนภาษาที่สอง คนที่มีความมั่นใจในตนเองสูงจะเรียนภาษาได้ดี เพราะมีความกล้าที่จะใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิด

ดังนั้นจากเอกสารและงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยจึงสรุปว่าการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยหลาย ๆ ด้านในการที่จะทำให้เด็กเรียนนั้นสามารถเรียนรู้ได้ดี ไม่ว่าจะเป็นความพร้อมทางด้านร่างกาย ทางสมอง อายุ ของนักเรียนแต่ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยในด้านใด การสอนของครูก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เพราะการเรียนรู้จำเป็นต้องควบคู่ไปกับการสอน การสอนที่มีประสิทธิภาพนั้นย่อมส่งผลดีให้กับการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพด้วย

2.1.3 การสอนภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กเล็ก

ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น มีปัจจัยหนึ่งเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างมาตลอด คือ อายุของผู้เริ่มเรียน นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความคิดเห็น ดังนี้

การที่เด็กเรียนภาษาต่างประเทศเร็วขึ้นเท่าใดจะทำให้มีความสามารถในการเรียนรู้ภาษามากขึ้นเท่านั้น เหตุผลที่สนับสนุนการเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่เยาว์วัยมีดังนี้ (Michell: อ้างถึงใน กันยา กิรโพธิ์, 2526)

1. เด็กเล็กจะสามารถเลียนเสียงและออกเสียงที่ไม่คุ้นเคยได้ดีกว่าเด็กโต หรือผู้ใหญ่ แม้ว่าจะไม่เข้าใจความหมายของเสียงเหล่านั้น ดังนั้น การให้เด็กเริ่มเรียนภาษา

ต่างประเทศตั้งแต่อายุน้อยจะทำให้หลีกเลี่ยงได้ชัดเจน

2. เด็กเล็กจะวิเคราะห์ภาษาใหม่น้อยกว่าเด็กโต จึงสามารถเรียนภาษาพูดได้ ดีกว่า เด็กเล็กจะยอมรับการฝึกภาษา (drills) ซึ่งเป็นนิสัยที่จำเป็นในการเรียน

3. การเรียนภาษาต่างประเทศ ตั้งแต่เยาว์วัยทำให้มีระยะเวลาหนอที่จะทำให้ ประสบความสำเร็จ และมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษานั้นประกอบกับทั้งเด็กเล็กยังไม่มีอคติในการเรียนภาษาใหม่เหมือนผู้ใหญ่

4. เด็กเล็กสามารถรับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาโดยไม่มีข้อรังเกียจ ทำให้มี โอกาสในการพัฒนาความเข้าใจและมีเจตคติที่ดีต่อภาษานั้น

อัจฉรา และคณะ (2525) ได้ศึกษาความถนัดในการเรียนภาษา ทักษะคิดและความ สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษต่างชั้นกัน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความถนัดและทัศนคติต่อการเรียนการสอนสูงสุด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มี ทักษะคิดต่อชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษ และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงสุด ส่วนความ สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษนั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถโดยเฉลี่ยสูงกว่าอีกสอง กลุ่มในเกือบทุกทักษะ และผู้เริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 มีความ สามารถไล่เลี่ยกัน

วิก (Vike, 1982) มีแนวคิดที่สนับสนุนการเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่ยังเล็ก โดย สรุปว่า การเรียนภาษาเป็นการขยายโอกาสรับรู้ทางวัฒนธรรม ช่วยให้เกิดความเข้าใจในบุคคลอื่น และมีผลต่อการดำรงชีวิตในระยะยาว ในเรื่องความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งจะกลายเป็นแรงกระตุ้น ที่ดีต่อการเรียนขั้นต่อ ๆ ไป โดยเฉพาะผลที่มีต่อการออกเสียงจะทำให้มีพื้นฐานที่ดีต่อการใช้ภาษา ต่างประเทศจนตลอดชีวิตเด็กที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ ตั้งแต่อายุน้อยจะสามารถเข้าใจ ภาษานั้นได้ดีเท่าเทียมกันกับการเรียนรู้ภาษาแม่ เนื่องจากเขาได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษา ที่เรียน โดยมองเห็นลึกลงไปจากตัวภาษาไปจนถึงวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งจะมี ส่วนเสริมกลับทำให้เกิดความเข้าใจในภาษาและวัฒนธรรมของตนเอง เช่นเดียวกัน

Schmid-Schonbein (1982) กล่าวว่าการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กเล็ก ควร เน้น ที่การใช้ภาษามากกว่าคะแนนจากการวัดผล และควรมีจุดประสงค์การเรียนรู้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาความรู้สึกกระตือรือร้นในการเรียนภาษา เป้าหมายจากการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีลักษณะสนุกสนานพึงพอใจสำหรับเด็ก
2. เพื่อจัดโอกาสหลาย ๆ รูปแบบอย่างมีความหมายให้เด็กได้สังเกตระบบเสียงควบคู่ไปกับไวยากรณ์และคำศัพท์พื้นฐาน
3. เพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นของเด็กที่เขาสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อการสื่อสารได้

จากเอกสารงานวิจัยข้างต้นผู้วิจัยสรุปว่า การเรียนรู้ทางภาษาของเด็กนั้นจำเป็นที่จะต้องมีความพร้อมแต่ความพร้อมก็ไม่ใช่ว่าปัจจัยประการเดียวที่สามารถจะทำให้ผู้เรียนนั้นประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ ยังมีปัจจัยหลายอย่างที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น สติปัญญา แรงจูงใจ การถ่ายโยง ฯลฯ (เทพ พังงา, 2519) และนอกจากนี้พฤติกรรมการสอนของครูเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งเช่นกัน (Paulston Christina Bratt, 1984) จึงอาจกล่าวได้ว่าการเรียนรู้จะไม่ประสบผลสำเร็จถ้าผู้เรียนไม่มีความพร้อมและขาดครูที่ดี ครูที่ไม่มีความสามารถ ครูที่มีปัญหา ดังนั้นจึงได้ทำการศึกษาปัญหาของครูเพื่อที่จะเป็นข้อมูลในการที่จะแก้ไขต่อไปอันจะก่อให้เกิดผลดีต่อการเรียนรู้ของเด็ก

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ

2.2.1 ปัญหาด้านหลักสูตร

ลีปนันท์ เกตุทัต(2518) ได้กล่าวถึงหลักสูตรภาษาอังกฤษไว้ว่าหลักสูตรไม่สอดคล้องกับวุฒิภาวะของเด็ก และไม่ได้ตั้งอยู่บนสภาพความเป็นจริงของบ้านเมือง

ชวน โปร่งจิตต์ (2532) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี พบว่าปัญหาด้านหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรที่พบมากที่สุดคือเวลาที่ใช้ในการสอนมีน้อยและหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาไม่สัมพันธ์กัน เช่น การสอนตัวเขียนภาษาอังกฤษ ครูสอนไม่เหมือนกัน

ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ (อ้างถึงใน ศิกานต์ เพียรรัตนกรณ์, 2534) ได้กล่าวถึงปัญหาในด้านหลักสูตรภาษาอังกฤษดังนี้ คือหลักสูตรกำหนดจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาอังกฤษไว้กว้างเกินไปไม่กำหนดลงไปแน่นอนว่าระดับประถมศึกษามุ่งอะไร เน้นทักษะไหนก่อน วางมาตรฐาน

แค่ไหน ระดับมัธยมศึกษาจะมุ่งอะไร เมื่อจุดมุ่งหมายไม่มีกำหนดแน่นอนทำให้การสอนในระดับต่างๆ เป็นไปอย่างรวางเลือน นอกจากนั้นเป้าหมายการสอนของไทยตั้งไว้สูงเกินไป

สรุปปัญหาด้านหลักสูตรนั้น เป็นปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งในอันที่จะทำให้ครูผู้สอนนั้น ต้องพิจารณาเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งจากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่าหลักสูตรกำหนดจุดมุ่งหมายไว้กว้างเกินไป ไม่สอดคล้องกับวุฒิภาวะของเด็ก และมีเป้าหมายการสอนวางไว้สูงเกินไป

2.2.2 ปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม เป็นการเรียนการสอนเพื่อ สร้างพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาตามแนวธรรมชาติ ซึ่งเป็นการเรียนที่เน้นความสามารถด้านการฟัง การพูด เป็นเบื้องต้น โดยการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเล่นและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความสนุกสนานโดยใช้ภาษาในระดับพื้นฐานง่าย ๆ ในการเข้าสู่สังคมและสื่อความตลอดจนเรียนรู้คำนาม ที่เกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของที่อยู่ใกล้ตัวในชีวิตประจำวันทั่ว ๆ ไป และคำกริยาแสดงอาการ เคลื่อนไหวต่าง ๆ ซึ่งจะนำสู่ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในระยะต้นและจัดกิจกรรม การเรียนทั้งในและนอกหลักสูตรเพื่อพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป ซึ่งมีจุดประสงค์ การเรียนรู้ (กรมวิชาการ, 2539) ดังนี้คือ

- 1) เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร
- 2) เพื่อให้สามารถฟังแล้วปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ ได้
- 3) เพื่อให้สามารถพูดสื่อความหมายในสถานการณ์ง่าย ๆ ได้ตามระดับภาษาที่เรียน
- 4) เพื่อให้สามารถออกเสียงตัวอักษร คำ และข้อความสั้น ๆ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

- 5) เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรนี้มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารความคู้กัน 2 ด้านคือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมและ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับ สถานการณ์การใช้โดยมีแนวหลักดังนี้

- 1) จัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
- 2) จัดการเรียนการสอนภาษาด้วยกิจกรรมที่มีความหมายและหลากหลาย ผักการสื่อ

ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

3) ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสื่อสารด้วยการฟังและการพูด

ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวนี้จะทำให้ครูผู้สอนต้องทำการศึกษา และทำความเข้าใจกับกิจกรรมดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงจะสามารถทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จ แต่อย่างไรก็ตามยังมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

นิมพา นาคสุข (2527) ได้กล่าวถึงปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ว่า กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีมากเกินไปไม่สามารถจัดกิจกรรมได้ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในคู่มือครู นักเรียนไม่แสดงออกและเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ครูเกิดความลำบากใจ และที่เป็นอยู่คือครูผู้สอนใช้การสอนแบบวิธีเดิมคือสอนอ่านและแปลและที่สำคัญครูไม่ใช้ภาษาอังกฤษกับนักเรียน เพราะไม่มั่นใจในการออกเสียงของตนเอง

กานดา จรดล (2529) ได้กล่าวถึงปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ว่า ครูส่วนใหญ่ต้องการให้ลดกิจกรรมในบทเรียนลง เพราะไม่สามารถสอนได้ครบกิจกรรมเนื่องจากเวลาที่กำหนดให้น้อย

วรานพร พุ่มมณี (2529) ได้สรุปปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ดังนี้ กิจกรรมที่ครูไม่เคยกระทำการสอนเลยคือการสอนเพลงส่วนกิจกรรมที่ครูทำน้อยมากคือกิจกรรมประเภทการฝึกในการใช้ภาษา กิจกรรมเขียนคำถามคำตอบลงสมุด

กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ (2531) ได้สรุปผลการสัมมนาเกี่ยวกับปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ว่ากิจกรรมการเรียนการสอนส่วนใหญ่ในโรงเรียนประถมศึกษาศึกษาส่วนใหญ่ในสภาพที่เป็นจริงแล้วครูยังไม่มีความพร้อม ดังนั้นการเรียนการสอนจึงได้ผลที่ไม่สมบูรณ์ตามเป้าหมายของหลักสูตร

สุนันท์ สุกมลสันต์ (2533) ได้กล่าวถึงปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาของไทยว่า นักเรียนในชั้นมีมากเกินไป ทำให้ไม่มีความคล่องตัวในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ครูไม่ค่อยจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษ

สรุปปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น พบว่าครูไม่มีความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูไม่สามารถสอนได้ครบทุกกิจกรรม ทำให้การเรียนการสอนนั้นประสบปัญหาเนื่องจากสาเหตุดังกล่าวดังนั้นการที่จะทำให้ครูนั้นทราบปัญหาในด้านนี้จึงนับว่าเป็นประโยชน์เพราะจะได้ทำให้ครูนั้นหาแนวทางในการแก้ปัญหาต่อไป

2.2.3 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ

ในการสอนตามหลักสูตรภาษาอังกฤษพหุศักราช 2539 (กรมวิชาการ , 2539) นั้นได้แบ่งเนื้อหาในการเรียนการสอนเป็นคลังคำ (Lexicon) เป็นคำศัพท์ที่เหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะ โดยจำแนกหมวดหมู่ของคลังคำเป็นกลุ่มคำศัพท์ 12 หมวด ดังนี้

1. คำนาม
2. คำคุณศัพท์
3. กริยาวิเศษณ์
4. กริยา
5. กริยาช่วย
6. คำสรรพนาม
7. คำแสดงความเป็นเจ้าของ
8. คำสันธาน
9. คำบุพบท
10. คำแสดงการถาม
11. การเปรียบเทียบ
12. หมวดอื่น ๆ

นอกจากนี้ยังแบ่งเป็นโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Grammar) จะเป็นโครงสร้างง่าย ๆ ในระดับเตรียมความพร้อมและระดับอ่านออกเขียนได้และเพิ่มโครงสร้างที่ซับซ้อนในภาษาอังกฤษหลักระดับต้น ทั้งนี้ได้กำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานไว้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน โรงเรียนสามารถพัฒนาเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับสภาพผู้เรียนและท้องถิ่นได้ตามความเหมาะสม

การแบ่งเนื้อหาดังกล่าวทำให้ครูผู้สอนต้องใช้เวลาในการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้จบเอกภาษาอังกฤษและยังเป็นครูประจำชั้นซึ่งต้องใช้เวลา

ส่วนใหญ่ในการสอนทุกกลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ อีกด้วย ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับด้านเนื้อหาไว้ดังต่อไปนี้

สมศักดิ์ นาวายุทธ (2527) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษไว้ว่า ประเทศไทยยังขาดแบบเรียนสำหรับผู้เรียนชั้นหรือมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ

ช่อเพชร เส็งสมวงศ์ (2529) ได้กล่าวถึงปัญหาในด้านนี้ไว้ว่าเนื้อหาบางตอนค่อนข้างยากสำหรับนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนที่ขาดความพร้อม ซึ่งมีอยู่ทั่วประเทศ

อารีรัตน์ น้ำเพชร (2530) ได้สรุปปัญหาด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษว่า เนื้อหาของหลักสูตรเน้นให้นักเรียนพูดได้ แต่ไม่คำนึงถึงการเขียนและอ่าน ทำให้นักเรียนเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนและไม่เข้าใจไวยากรณ์บางเรื่องว่ามีหลักการใช้อย่างไร เนื้อหาหลายตอนไม่สอดคล้องกับชีวิตเด็กไทยทั่วไป เนื้อหาและคำศัพท์ยากและมากเกินไปไม่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของนักเรียน ทำให้นักเรียนเบื่อเรียนและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเนื้อหาวิชาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปริมาณมากเกินไป ทำให้สอนไม่ทันและทำให้นักเรียนเกิดความสับสน คำศัพท์ในแต่ละบทมากเกินไป ทำให้นักเรียนส่วนมากไม่เข้าใจและไม่สามารถนำไปใช้ได้เนื้อหาบางตอนไม่สัมพันธ์กับจุดประสงค์

สุนันท์ สุกมลสันต์ (2533) กล่าวว่าครูส่วนใหญ่ขาดความรู้ ความสามารถด้านวิธีสอน ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลเท่าที่ควร

สรุปปัญหาด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษนั้น เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปริมาณมากเกินไป ทำให้ครูสอนไม่ทันและทำให้นักเรียนเกิดความสับสน ไม่เข้าใจเนื้อหา เนื่องจากครูต้องเร่งสอนให้ทันตามเวลาที่กำหนด เนื้อหาบางเรื่องไม่สัมพันธ์กับจุดประสงค์

2.2.4 ปัญหาด้านสื่อการสอน

สื่อการเรียนการสอนที่ดีมีหลายประเภท แต่ละประเภทมีคุณสมบัติเฉพาะที่สามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนได้อย่างน่าสนใจ สื่อเหล่านี้จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว นอกเหนือจากหนังสือเรียน แบบฝึกหัด คู่มือครู และแถบบันทึกเสียง ประกอบบทเรียนแล้ว สื่อภาษาอังกฤษที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) เช่น หนังสือพิมพ์ แบบฟอร์มต่าง ๆ จดหมาย แผ่นภาพ ป้ายโฆษณา และอื่น ๆ นอกเหนือสื่อของจริงที่พบเห็น

รอบ ๆ ตัว ทั้งในและนอกห้องเรียนก็สามารถนำมาใช้สอนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้หากโรงเรียนมีความพร้อมก็อาจพิจารณาใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา วิดีทัศน์ ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self Access Learning Center) สื่อทางไกลและอื่น ๆ เป็นเครื่องมือช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น อุปกรณ์และสื่อดังกล่าวนี้ ผู้สอนสามารถเลือกใช้หรือสร้างขึ้นให้เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียน การสอน สภาพห้องเรียน ระดับและพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียน โดยจะต้องแสวงหาความรู้เกี่ยวกับสื่อและพิจารณาเลือกใช้สื่อจะสามารถนำสื่อแต่ละชนิดมาประกอบการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจะต้องเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยยึดเป็นแนวปฏิบัติที่สำคัญ อันจะก่อให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างแท้จริง (กรมวิชาการ, 2539) การสอนภาษาอังกฤษในระดับนั้นเน้นเป็นการสอนที่เริ่มสอนให้กับนักเรียนโดยต้องเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนจึงจำเป็นต้องใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ หลายชนิดซึ่งในการใช้สื่อเหล่านั้นครูต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเลือกสื่อแต่ละชนิดให้เหมาะสมเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพแต่อย่างไรก็ตามนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับด้านสื่อการสอนไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528) ได้ทำการสำรวจรูปแบบ เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า โรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่นี้เปิดสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาเรื่องสื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และที่มีอยู่ก็ไม่ตรงกับเนื้อหาในบทเรียน

วรานร นุ่มมณี (2529) ได้วิจัยเรื่องพฤติกรรมของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการใช้กิจกรรมและสื่อการสอนตามคู่มือครู การศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดปทุมธานี พบว่า ครูร้อยละ 51.21 ไม่ได้ใช้สื่อการสอนตามคู่มือครูและในจำนวนครูที่ไม่ได้ใช้สื่อการสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือครูนี้ใช้สื่ออื่นทดแทนร้อยละ 27-89 และครูอีกร้อยละ 72.11 ไม่มีการใช้สื่อใด ๆ ในการสอนเลย นอกจากปัญหาดังกล่าวแล้ว

ชวน โปร่งจิตต์ (2532) ได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า ครูขาดหนังสือและแบบฝึกหัดเพิ่มเติมแก่เด็กนักเรียน นอกจากนี้ครูยังไม่มีเวลาจัดทำสื่อการสอนอีกด้วย

สุนันท์ สุกมลันต์ (2533) ได้กล่าวถึงคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาของไทยในปัจจุบัน อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่น่าพอใจ ซึ่งสาเหตุสำคัญประการหนึ่งคือการขาดแคลนอุปกรณ์และสื่อการสอนที่ดี

อายมัตติ (Aymat, 1988) ได้ทำการศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของรัฐ เปอโตรโก พบว่า นักเรียนรู้สึกว่าการขาดทักษะหลังจากที่ได้เรียนมาเป็นเวลา 12 ปี นอกจากนี้ นักเรียนยังตำหนิการเรียนการสอนที่ครูไม่เตรียมการให้ดีอีก ประกอบกับความบกพร่องทางด้านตำราเรียน การขาดอุปกรณ์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วย

ชา (Cha, 1990) ได้ทำการศึกษาถึงความสอดคล้องของหนังสือในด้านการมีเนื้อหาที่เน้นเพื่อการสื่อสาร โดยได้ทำการวิเคราะห์การเรียน การใช้กิจกรรมการเรียนภาษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศเกาหลี และรวมถึงการเลือกหนังสือเรียนสำหรับชั้นเริ่มเรียนด้วย พบว่า หนังสือส่วนใหญ่จะประกอบด้วยการพัฒนาเด็กในด้านภาษาศาสตร์ และไม่ค่อยเปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกแบบอิสระ หนังสือเรียนส่วนใหญ่จะเน้นการเขียนมากกว่าทักษะอื่น ๆ โดยตำราเรียนของเกาหลีจะเน้นในด้านไวยากรณ์ การพัฒนาทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน โดยเฉพาะทักษะการอ่านจะช่วยพัฒนาการเขียน

ซอง (Song, 1992) ได้ทำการเปรียบเทียบการยอมรับหนังสือเรียนที่ใช้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ใช้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในประเทศจีน พบว่า ร้อยละ 92 เห็นด้วยว่าตำราเรียนต้องการการปรับปรุงใหม่ให้เหมาะสม และร้อยละ 61 มีความคิดเห็นว่าหนังสือเรียนที่ใช้ยังไม่ได้รับการปรับปรุงอย่างเพียงพอ และมีความเห็นว่าควรจะมีหนังสือที่ประกอบด้วยทักษะที่เน้นการสื่อสารมาใช้แทนหนังสือเก่าที่ใช้อยู่

สรุปปัญหาด้านสื่อการสอน พบว่าสื่อการสอนมีไม่เพียงพอกับความต้องการ ครูไม่ได้ใช้สื่อการสอน ซึ่งการที่เป็นเช่นนี้ทำให้คุณภาพการเรียนการสอนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่น่าพอใจ

2.2.5 ปัญหาด้านการวัดและประเมินผลการเรียน

กระบวนการวัดและประเมินผล เน้นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษทั้งในด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมและการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้วัดทั้งความสามารถในการสื่อสารและความรู้ทางภาษา ผลของการวัดและประเมินจะนำมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

ระดับเตรียมความพร้อมวัดและประเมินผลโดยเน้นการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน จากการเข้าร่วมกิจกรรม และความสามารถในการสื่อสารด้วยการฟัง และพูด (กรมวิชาการ, 2539) การวัดและประเมินผลดังกล่าว ต้องใช้ความสามารถของครูผู้สอนในการวัดและประเมินผลผู้เรียนให้สอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดเพราะในการวัดผลแต่ละครั้งจะต้องทำให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน จากกรณีเช่นนี้มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

พินพา นาคสุข (2527) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาด้านการวัดและประเมินผล การเรียนว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษบางส่วนมีความเห็นว่าการวัดและประเมินผลให้ผ่านจุดประสงค์ ไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน ไม่ได้มีการจัดทำข้อสอบเป็นข้อสอบมาตรฐาน ครูจึงไม่มีความมั่นใจว่า เกณฑ์ตัดสินของตนเองจะใช้ได้หรือไม่ รวมทั้งการวัดผลย่อยมีมากเกินไปทำให้เสียเวลาเรียน นอกจากนี้ ครูสอนภาษาอังกฤษประสบปัญหาเรื่องทำแบบทดสอบภาษาอังกฤษไม่ได้เนื่องจากขาดวัสดุ อุปกรณ์ ไม่มีเครื่องพิมพ์ดีดและ ไร่เย็บ

ดวงเดือน แสงชัย (2528) ได้กล่าวถึงปัญหาในการวัดและประเมินผลการเรียน ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาว่า เนื้อหาของข้อสอบไม่ได้สัดส่วนกับเนื้อหาที่ครูสอนไป

ชวน โปร่งจิตต์ (2532) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลที่ พบมากที่สุดคือการวิเคราะห์ข้อสอบ รองลงมาคือ ครูไม่สามารถสร้างเครื่องมือวัดผลหลายๆ แบบ

อีเวนเซน (Evensen, 1987) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับปัญหา การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพบว่าครูประสบปัญหาในด้านระบบการวัดและประเมินผล

สรุปปัญหาด้านการวัดและประเมินผล พบว่าการวัดและประเมินผลเป็นปัญหาที่สำคัญ สำหรับครูอีกประการหนึ่ง โดยเฉพาะปัญหาการจัดทำข้อสอบให้เป็นมาตรฐานคือครูไม่สามารถสร้าง เครื่องมือวัดผลหลายๆ แบบได้ ปัญหาดังกล่าวส่วนแล้วแต่ทำให้ครูสอนโดยขาดประสิทธิภาพทั้งสิ้น เพราะกระบวนการวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการหนึ่งของการสอน การสอนที่ไม่ครบกระบวนการนับว่าเป็นการสอนที่ไม่สมบูรณ์

2.3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความต้องการในการสอนภาษาอังกฤษ

2.3.1 ความต้องการของครูภาษาอังกฤษด้านหลักสูตร

ก่อนที่จะครูจะทำการสอนในวิชาใดก็ตาม ครูจำเป็นต้องทำความเข้าใจในเรื่องที่

เกี่ยวกับหลักสูตรให้ชัดเจน ถูกต้องเสียก่อน เพื่อให้การสอนดำเนินไปในแนวทางเดียวกันอย่างถูกต้อง การสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลก็เช่นเดียวกัน ก่อนทำการสอน ควรจะทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรให้แจ่มชัดที่สุดโดยที่มีผู้กล่าวไว้เกี่ยวกับความต้องการเกี่ยวกับด้านหลักสูตรดังนี้

กานดา ณ กลาง (2519) กล่าวว่าก่อนการสอนครูจะต้องทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการสอนเสียก่อนว่า หลักสูตรมุ่งหวังให้เกิดสิ่งใดในตัวผู้เรียน เพราะจุดมุ่งหมายดังกล่าวจะเป็นเครื่องบ่งบอกวิธีสอนที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายนั้น ๆ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรจึงเปรียบเสมือนกุญแจไขไปสู่วิธีสอนและการเตรียมการสอนของครู ครูจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายให้แจ่มชัดที่สุด เพราะการเตรียมการสอนโดยวิธีการสอนใด ๆ ก็ตาม ที่เห็นว่าดีที่สุดจะไร้คุณค่า ถ้าไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ตามหลักสูตร เท่าที่ผ่านมานพบว่า ปัญหาด้านหลักสูตรส่วนใหญ่เกิดจากครูไม่เข้าใจหลักสูตร ไม่สนใจหลักสูตร และหลักสูตรไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน จากปัญหาดังกล่าวทำให้ครูมีความต้องการเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจในด้านหลักสูตร

จากการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรของเขตการศึกษา 3 พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษมีความต้องการ การนิเทศการสอนคือ ต้องการให้มีการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์หลักสูตร จุดประสงค์วิชา อีกทั้งต้องการในการปรับปรุงหลักสูตร โดยเฉพาะคำอธิบายรายวิชาให้ชัดเจนกว่าที่เป็นอยู่ (The English Language Center or the University Development Commission 1971)

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2525) กล่าวว่าครูควรได้ศึกษาเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการสอนหลักสูตร ประมวลการสอน และหนังสือเรียนให้เข้าใจอย่างถูกต้องก่อนที่จะทำการสอน

พิมพา นาคสุข (2527) กล่าวว่า ครูต้องการให้มีการตรวจเยี่ยม ติดตามผล ให้คำแนะนำ และตอบปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ จากศึกษานิเทศก์ วิทยากรที่มีความรู้เพื่อความเข้าใจในหลักสูตรและสามารถนำไปใช้ได้ดียิ่งขึ้น

สรุปความต้องการด้านหลักสูตรของครูผู้สอนนั้นพบว่าครูมีความต้องการที่จะเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจในด้านหลักสูตร โดยต้องการให้มีการอบรม สัมมนา การนิเทศการสอนซึ่งการกระทำดังกล่าวย่อมส่งผลดีให้กับการสอนและเพื่อเป็นการพัฒนาการสอนของครูให้อยู่ในระดับที่ดีขึ้นไป

2.3.2 ความต้องการด้านเนื้อหาวิชา

การที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างถูกต้อง จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องมีความรู้ดี ด้วยแต่จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาการสอนของครูภาษาอังกฤษด้านเนื้อหาวิชาของบุคคลต่าง ๆ พบว่า ครูบางคนยังมีความรู้ไม่ได้มาตรฐาน มีความรู้ในเนื้อหาวิชาไม่แม่นยำ แน่นแน่นเพียงพอ ทำให้มีความรู้ไม่พอ และขาดความชำนาญ และย่อมที่จะส่งผลถึงตัวผู้เรียนแน่นอน ดังที่มีผู้แสดงความคิดเห็นไว้หลาย ๆ ท่าน ดังนี้

สุโร พงษ์ทองเจริญ และมวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2519) ได้แสดงความเห็นว่า ครูส่วนใหญ่ยังขาดความกระตือรือร้น ไม่ชวนขยายปรับปรุงตนเอง ไม่ค่อยแสวงหาความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาอังกฤษหรือเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอน เพื่อให้มีความรู้กว้างขวางขึ้น

จันทร์ คุปตะวาทีน (2521) ที่ได้วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหา การสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า ครูต้องการได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งวิชาการต่าง ๆ สำหรับค้นคว้าเพิ่มเติม

ธีรพงศ์ แก่นจันทร์ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาความต้องการของครูสอน วิชาภาษาอังกฤษในจังหวัดตรัง พบว่า ครูต้องการเข้ารับการอบรมทั้งในด้านเนื้อหาและวิธีสอน ภาษาอังกฤษ และต้องการให้มีการนิเทศการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนด้วย

สรุปความต้องการด้านเนื้อหาวิชา พบว่าครูต้องการได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งค้นคว้า และยังต้องการเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับเนื้อหา การนิเทศการสอน ซึ่งการที่ครูมีความมั่นใจ ในเนื้อหาคือมีความรู้อยู่ในระดับที่ดีนั้นจะทำให้ครูมีความมั่นใจในการสอนมากยิ่งขึ้น

2.3.3 ความต้องการด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

แนวทางในการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาต่างประเทศให้บรรลุจุดประสงค์ หลักสูตรนั้น กัญจน (ม.ป.ป.) ได้เสนอความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ต่างประเทศไว้ดังนี้คือ

โปรแกรมภาษาไม่ควรตั้งเป้าหมายจำกัดลงไปว่าจะเน้นเฉพาะทักษะการอ่าน หรือ การพูดหรือทางใดทางหนึ่งโดยเฉพาะเท่านั้น แต่ควรสนับสนุนให้มีความพร้อมในทุกด้าน ควรปล่อยให้ฝ่ายผู้เรียนเป็นผู้เลือกที่มีความถนัดและความประสงค์จะเสริมสร้างให้สัมผัสทางใดในขั้นสูงขึ้นไป ตามความถนัดพิเศษของตน โปรแกรมควรจัดให้สนองได้ตามความต้องการ การจัดให้มุ่งทักษะใด

ทักษะหนึ่งโดยเฉพาะ หากจะได้ประโยชน์จริงการแล้ว จะต้องเป็นสิ่งมาเสริมปลายทางเมื่อผู้เรียนได้มีรากฐานมั่นคง จากการเรียนภาษาพื้นฐานทั่วไปแล้ว กล่าวคือ สามารถเข้าใจโครงสร้างและกลไกทางภาษาพร้อมทั้งมีทักษะที่จะใช้ภาษาได้แล้ว ดังนั้นขั้นแรกของการวางพื้นฐานทางภาษา จึงควรให้สอนความรู้ทั้ง 4 ทักษะให้สัมพันธ์กัน

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2525) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการเกี่ยวกับด้านกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ว่า ควรจัดอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนให้ครูทุก ๆ ปี

สุนันทา ดุรงค์พันธ์ (2527) ยังพบว่า สิ่งที่ต้องการมากเป็นอันดับ 1 คือ เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ความรู้ทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนสัมพันธ์กัน

สรุปความต้องการด้านกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นนับว่าเป็นวิธีการที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพซึ่งจากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมานั้นพบว่าครูมีความต้องการที่จะได้รับการอบรมเกี่ยวกับเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.3.4 ความต้องการด้านสื่อการสอน

การใช้สื่อการสอนในการสอนนอกจากจะทำให้แก่นเรียนนั้นมีความเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้นแล้วยังทำให้ผู้สอนเองสอนได้อย่างง่ายขึ้น การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาทักษะ ถ้าจะให้ได้ดีผลดีแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องรู้จักนำอุปกรณ์การสอนหรือสื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ อันอาจได้แก่ เทป ภาพยนตร์ สไลด์ แผ่นเสียง บัตรคำ บัตรภาพ และรวมไปถึงการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การแสดงละครสั้น ๆ การใช้เพลง บทบาทสมมุติ ฯลฯ เข้ามาช่วยในการสอน ดังที่มีผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับด้านสื่อการสอนได้ให้ความคิดเห็นไว้ดังนี้

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2519) ได้กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของอุปกรณ์การสอนไว้ดังนี้คือ อุปกรณ์จะช่วยประหยัดเวลาและแรงงานของครู เพราะเมื่อใช้อุปกรณ์ครูก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาอธิบายมาก อุปกรณ์จะช่วยเร้าความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะได้เห็นสิ่งที่ครูนำมาแสดง ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนดีขึ้น ไม่ซ้ำซากจำเจ

อุทัย และเพ็ญศรี (2521) ได้กล่าวถึง ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์การสอนไว้ว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนรวมให้ความสนใจอุปกรณ์การสอนน้อยมาก อาจจะเป็นเพราะเห็นว่า อุปกรณ์จะทำให้การสอนช้าลงจนไม่สามารถจบทันหลักสูตร

กำหนดไว้

พรทิพา เหลืองวัฒนกิจ (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการใช้วัสดุทัศนูปกรณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า การที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษแล้วไม่ได้ผลดีเท่าที่ควรเรียนแล้วไม่สามารถนำไปใช้ได้และเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วยังไม่สามารถฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น องค์ประกอบที่เป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาคือ ข้อบกพร่องที่ครูไม่นิยมใช้อุปกรณ์การสอน เพราะครูส่วนใหญ่มีความรู้ด้านการผลิต และการใช้อุปกรณ์การสอนน้อย และคุณภาพค่อนข้างต่ำ ดังนั้นจึงต้องการเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการผลิตและวิธีใช้อุปกรณ์การสอน และต้องการที่จะได้รับงบประมาณในการจัดหา หรือจัดซื้ออุปกรณ์มากขึ้น

สุนันทา ดุรงค์พันธ์ (2527) เรื่อง ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศการสอนปรากฏว่าครูมีความต้องการได้รับคำแนะนำหรือการจัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการผลิตและการใช้อุปกรณ์การสอน นอกจากนี้ยังต้องการได้รับคำแนะนำหรือสาธิตเกี่ยวกับการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดริเริ่มทำอุปกรณ์การสอนเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้มีกิจกรรมทำ ให้ครูมีอุปกรณ์การสอนไว้ใช้และผู้เรียนภูมิใจ

สรุปความต้องการด้านสื่อการสอน พบว่าครูส่วนใหญ่ที่มีความต้องการที่จะได้รับการอบรมการผลิตสื่อ ซึ่งการที่ครูมีความสามารถในการผลิตสื่อ นั้นเท่ากับว่าครูมีเครื่องมือที่จะนำผู้เรียนให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้อย่างง่ายขึ้น

2.3.5 ความต้องการด้านการวัดผลและการประเมินผล

การวัดผลและการประเมินผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้น มิได้แตกต่างไปจากวิชาอื่นมากนัก เพียงแต่จำเป็นจะต้องคำนึงถึงการวัดผลและประเมินผลทางด้านทักษะและความรู้ของนักเรียนที่ได้รับจากการเรียนรู้ทางภาษา ดังที่รีเวอร์ (River, 1972) ได้กล่าวถึงการวัดผลและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษไว้ว่า ก่อนอื่นครูจะต้องแยกให้ออกว่าจะทดสอบวิชาภาษาต่างประเทศ มิใช่วิชาทั่ว ๆ ไปในหลักสูตร ดังนั้นในการทดสอบ ครูจึงจำเป็นจะต้องแยกว่าจะทดสอบทักษะใด โดยออกข้อทดสอบให้เน้นเด่นชัดในทักษะนั้น หรือบางครั้ง ครูก็จำเป็นต้องออกข้อสอบให้ทักษะสัมพันธ์กันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายว่าต้องการทดสอบทักษะใด ทดสอบอะไร

เนื่องจากการวัดผลและประเมินผลมีประโยชน์และจำเป็นต่อการพัฒนาคุณภาพของการศึกษา สถานศึกษาต่าง ๆ จึงให้ความสำคัญกับการวัดผลและการประเมินผลเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาเอกสาร และผลงานวิจัยของบุคคลต่าง ๆ พบว่าในทางปฏิบัติแล้ว ครูสอนภาษาอังกฤษประสบปัญหาและความต้องการในด้านการวัดและการประเมินผลอยู่มาก ดังปรากฏจากเอกสารและผลงานวิจัยต่อไปนี้

อุทัยและเพ็ญศรี (2521) ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า ครูไม่ได้สร้างข้อสอบวัดความเจริญไ้วหลาย ๆ ด้านหรือหลาย ๆ ทักษะจึงต้องการให้มีการสร้างข้อสอบมาตรฐานขึ้น

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2524) ได้วิจัยเรื่อง ปัญหาและความต้องการในการปรับปรุง การสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในจังหวัดตรัง พบว่าครูมีปัญหาและความต้องการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลกล่าวคือ การขาดแคลนวัสดุ อุปกรณ์ สำหรับใช้สร้างแบบทดสอบ และครูขาดความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์ อันเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างแบบทดสอบ

รวงทอง ดำรงกิจ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูและผู้บริหาร โรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เกี่ยวกับการเลือกเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียน พบว่า สิ่งที่เป็นปัญหาอันดับแรกของการจัดการเรียนการสอน คือ ครูไม่เข้าใจหลักการวัดผล และการประเมินผล ปัญหารองลงมาคือ การวัดผลและการประเมินผลไม่ได้มาตรฐาน ไม่มีแบบประเมินและขาดคู่มือการประเมินผล จึงมีความต้องการจัดสัมมนาเกี่ยวกับการสร้างข้อทดสอบแบบต่าง ๆ และให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผล และต้องการได้รับข้อทดสอบมาตรฐานแบบต่าง ๆ โดยจะเป็นการให้ ให้ยืมหรือให้เช่าก็ได้

กล่าวโดยสรุปแล้ว จะเห็นว่าปัญหาและความต้องการของครูด้านการวัดผลและประเมินผล โดยส่วนใหญ่ นั้น สืบเนื่องมาจากการที่ครูขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการวัดผลและประเมินผลอย่างแท้จริง ครูจึงไม่มั่นใจในการสร้างแบบทดสอบ ในที่สุดจึงไม่ค่อยปฏิบัติหรือปฏิบัติอย่างผิด ๆ ดังนั้นครูจึงต้องการ ได้รับแบบทดสอบมาตรฐานจากส่วนกลางและต้องการให้จัดการอบรมให้ความรู้ในเรื่องของการวัดผลและการประเมินผลเป็นอย่างมาก